

BOSNA I HERCEGOVINA
FEDERACIJA BOSNE I HERCEGOVINE
SREDNJOBOSANSKI KANTON/KANTON SREDIŠNJA BOSNA
KANTONALNI SUD U NOVOM TRAVNIKU
Broj: 51 0 P 216765 24 GŽ
Novi Travnik, 11.12.2024. godine

Kantonalni sud u Novom Travniku, u vijeću sastavljenom od sudija Alma Islamović, kao predsjednica vijeća, Denis Trifković i Davor Kelava, kao članovi vijeća, u pravnoj stvari tužitelja Z. A. iz T., ulica ..., protiv tuženih 1.) Medžlis Islamske zajednice Travnik, ulica Čabruša 7 i 2.) I. S., kao rukovodioca vjeroprosvjetne službe Medžlisa Islamske zajednice Travnika- Glavni imam, ulica Čabruša broj 7, Travnik, radi utvrđenja diskriminacije i naknade materijalne i nematerijalne štete, vrijednost spora 19.475,02 KM, odlučujući o žalbi tužitelja izjavljenoj protiv rješenja Općinskog suda u Travniku broj: 51 0 P 216765 23 P od 25.01.2024.godine, na sjednici vijeća održanoj 11.12.2024. godine donio je sljedeće:

RJEŠENJE

Žalba tužitelja se odbija kao neosnovana i potvrđuje rješenje Općinskog suda u Travniku broj: 51 0 P 216765 23 P od 25.01.2024.godine.

Obrazloženje

Pobijanim rješenjem Općinski sud u Travniku oglasio se apsolutno nenadležnim za postupanje u ovoj pravnoj stvari i odbacio tužbu.

Protiv ovog rješenja tužitelj je blagovremeno izjavio žalbu pobijajući prvostepeno rješenje zbog povrede odredaba parničnog postupka, pogrešno ili nepotpuno utvrđenog činjeničnog stanja i pogrešne primjene materijalnog prava, s prijedlogom da drugostepeni sud uvaži žalbu, ukine prvostepeno rješenje i predmet vrati prvostepenom sudu na ponovni postupak.

Tuženi su podnijeli odgovor na žalbu kojom osporavaju navode žalbe kao neosnovane, predlažu da se žalba tužitelja odbije i prvostepeno rješenje potvrdi kao pravilno i zakonito.

Nakon što je ispitao osporeno rješenje u granicama navoda iz žalbe i po službenoj dužnosti u smislu člana 221. Zakona o parničnom postupku (Službene novine Federacije BiH broj :53/03, 73/05,19/06 i 98/15), ovaj sud je zaključio:

Žalba nije osnovana.

Iz činjeničnog stanja prvostepenog spisa i pobijanog rješenja proizilazi da je tužitelj dana 28.09.2023.godine prvostepenom sudu podnio tužbu protiv tuženog, radi utvrđenja diskriminacije i naknade materijalne i nematerijalne štete.

Na osnovu prigovora tuženih o apsolutnoj nenadležnosti suda za postupanje istaknutog u odgovoru na tužbu od 16.09.2019. godine prvostepeni sud se pobijanim

rješenjem oglasio apsolutno nenadležnim za postupanje u ovom postupku i odlučio kao u izreci rješenja pozivanjem na odredbu člana 11. i člana 14. Zakona o slobodi vjere i pravnom položaju crkava i vjerskih zajednica u Bosni i Hercegovini (Službeni glasnik BiH broj: 5/2004), te odredbu člana 16. stav 2. u vezi s odredbom člana 1. Zakona o parničnom postupku jer je našao, kako je to navedeno u obrazloženju, da se u konkretnom slučaju radi o odnosu između vjerske zajednice i njenog člana koji spada u nadležnost vjerske zajednice prema principu konfesionalne autonomije, da takav odnos po svome sadržaju ne predstavlja građansko-pravni spor, pa nema osnova da sud u parničnom postupku odlučuje po podnesenoj tužbi. Prvostepeni sud zaključuje da je članom 11. Zakona o slobodi vjere i pravnom položaju crkava i vjerskih zajednica u Bosni i Hercegovini propisano da crkve i vjerske zajednice upravljaju sobom na svom unutrašnjem planu u skladu s vlastitim aktima i naučavanjem, što neće imati nikakvih građansko-pravnih učinaka i što se neće prinudno provoditi od strane javne vlasti niti može biti primjenjivano na one koji nisu članovi, da crkve i vjerske zajednice svoju unutrašnju organizaciju samostalno uređuju u skladu sa svojim internim propisima, zakonima i naučavanjem, zatim da crkve i vjerske zajednice samostalne su pri izboru, imenovanju i smjeni svog osoblja u skladu sa svojim vlastitim zahtjevima, propisima i potrebama. Članom 14. istog Zakona je propisano su crkve i vjerske zajednice odvojene od države, dok u stav u 2. ovog člana je propisano da država nema pravo miješati se u unutrašnju organizaciju i poslove crkava i vjerskih zajednica. U stavu 6. člana 14. se propisuje da javnoj vlasti zabranjeno bilo kakvo uplitanje prilikom izbora, imenovanja ili smjenjivanja velikodostojnika, uspostavljanja struktura crkava i vjerskih zajednica ili organizacija koje vrše službu Božiju ili druge obrede.

Prvostepeni sud zaključuje da je članom 2. stav 2. Zakona o zabrani diskriminacije (Službeni glasnik BiH broj: 59/2009) propisano da zabrana diskriminacije primjenjuje se na sve javne organe kao i na sva fizička ili pravna lica, i u javnom i u privatnom sektoru, u svim oblastima, a naročito: zaposlenja, članstva u profesionalnim organizacijama, obrazovanja, obuke, stanovanja, zdravstva, socijalne zaštite, dobara i usluga namijenjenih javnosti i javnim mjestima, te obavljanja privrednih aktivnosti i javnih usluga. Članom 6. stav 1. istog Zakona je propisano da se ovaj zakon primjenjuje na postupanje svih javnih tijela na nivou države, entiteta, kantona i Brčko Distrikta Bosne i Hercegovine, općinskih institucija i tijela, te pravnih lica s javnim ovlaštenjima, kao i na postupanje svih pravnih i fizičkih lica, u svim a posebno u sljedećim oblastima, među kojima je i zapošljavanje, rada i radnih uslova, uključujući pristup zaposlenju, zanimanju i samozapošljavanju kao i radne uslove, naknade, napredovanja u službi i otpuštanja s posla. Prvostepeni sud zaključuje da je tužitelj u strukturi Islamske zajednice imao status vjerskog sužbenika, zbog čega sudovi u BiH, imajući u vidu citirane odredbe Zakona o slobodi vjere i pravnom položaju crkava i vjerskih zajednica u Bosni i Hercegovini i citirane odredbe Zakona o zabrani diskriminacije, nisu nadležni za rješavanje ovakve vrste sporova nego da je za takvo rješavanje sporova isključiva nadležnost vjerskih zajednica propisana shodno Zakonu o slobodi vjere i pravom položaju crkava i vjerskih zajednica u BiH.

Ovaj sud zaključuje, da je prvostepeni sud pravilno primjenio materijalno pravo kada je utvrdio da je apsolutno nenadležan za rješavanje spora u ovoj pravnoj stvari, odbacio tužbu tužitelja i odlučio kao u izreci prvostepenog rješenja.

Žalbeni prigovor da je prvostepeni sud pogrešno primjenio materijalno pravo je neosnovan, jer je prvostepeni sud tokom postupka ustanovio da rješavanje spora ne spada u sudsku nadležnost i da nije nadležan sud, nego neko drugo tijelo vlasti

oglasit će se nenadležnim, ukinuti provedene radnje u postupku i odbaciti tužbu. Dakle, kako je sud utvrdio da nije nadležan u ovoj pravnoj stvari da postupa po tužbi tužitelja to je pravilno primijenio odredbu člana 16. stav 2. Zakona o parničnom postupku kada se ogasio nenadležnim i tužbu tužitelja odbacio.

Žalbeni navod da je tužitelju onemogućeno pravo pristupa sudu je neosnovan, iz razloga što je članom 11. stav 1. Zakona o slobodi vjere i pravnog položaja crkava i vjerskih zajednica u BiH, određeno da crkve i vjerske zajednice upravljaju sa sobom na svom unutrašnjem planu u skladu sa vlastitim aktima i naučavanjem, što neće imati nikakvih građansko-pravnih učinaka i što se neće prinudno provoditi od strane javne vlasti niti može biti primjenjivano na one koji nisu članovi. Temeljem navedenog zakona tužitelj svoja prava koja su postavljena u tužbenom zahtjevu može ostvariti kod nadležnih tijela Islamske zajednice, a ne pred sudom, radi čega se ovaj prigovor ukazuje neosnovanim.

Tužitelj se u žalbenim navodima poziva na odredbe Evropske konvencije o zaštiti ljudskih prava i temeljnih sloboda pa s tim u vezi valja istaći da prava na koja se poziva nisu apsolutna prava i da obaveza poštovanja odredaba Evropske konvencije, ne upućuje na pravo stranaka da nadležnost suda zasnivaju u svakom slučaju kada ostvarenje određenog zahtjeva ne mogu izdejstvovati u propisanom postupku kod za to nadležnog organa.

Kako nisu ostvareni žalbeni razlozi na koje upućuju navodi žalbe, žalba je odbijena kao neosnovana i potvrđeno rješenje prvostepenog suda na osnovu člana 235. stav 1. tačka 2. Zakona o parničnom postupku.

Predsjednica vijeća
Alma Islamović